

LINDA
WINTERBERG

---

*De vrouwen
van het
wijn domein*

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin

Oorspronkelijke titel: *Tage des perlenden Glücks*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Ed van Eeden

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1441 8

ISBN 978 94 027 7087 2 (e-book)

NUR 302

Eerste druk maart 2024

Originele uitgave verschenen bij Aufbau Taschenbuch. Aufbau Taschenbuch is een divisie van Aufbau Verlag GmbH & Co. KG.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Assmannshausen, 30 mei 1951

Henni Winkler zette het emmertje, dat ze vanwege haar ochtendmisselijkheid al enkele weken met zich meedroeg, naast het rozenbed op het gazon en begon met wieden. Er was dit voorjaar veel regen gevallen, waardoor paardenbloemen en andere planten die daar niets te zoeken hadden, woekerden tussen de rozenstruiken. Normaal gesproken zorgde haar tuinman Ludwig voor de bloembedden, maar de arme man had twee weken geleden helaas zijn been gebroken; het zou nog wel even duren voordat hij weer voor haar uitgestrekte tuin kon zorgen. Henni hielp hem graag een handje, omdat ze gek was op tuinieren. Ze hielp af en toe ook met het werk in de wijngaard die aan het pand grensde en die zij en haar man Georg hadden verhuurd aan Erich Meinhardt, een plaatselijke wijnmaker. Dankzij hem had Henni inmiddels een grote expertise in de omgang met de wijnstokken. En zo hoorde dat ook, als erfgename van een van de grootste sektwijnhuizen van Duitsland.

Nu was ze zwanger en ze verheugde zich ontzettend op de baby. Sinds haar huwelijk hadden zij en Georg gehoopt kinderen te krijgen, maar dat was nog niet gelukt. Ze had de hoop al opgegeven, toen ze plotseling over tijd was. Nu waren de eerste, kritieke weken voorbij en werd Henni's voorpret over het kleine wezentje in haar langzaam groter. Ook al had ze jammer genoeg nog steeds last van deze afschuwelijke misselijkheid, die kennelijk na de eerste drie maanden zou ophouden. Ook was Henni de afgelopen weken

afgevallen in plaats van aangekomen. Maar de huisarts had haar gerustgesteld door uit te leggen dat zoiets in dit stadium van de zwangerschap soms voorkomt. Volgens hem hoefde ze zich daarom geen zorgen te maken.

Toen Henni een paardenbloem uit de grond trok, werd ze opnieuw overvallen door het onaangename gevoel van misselijkheid. Ze ging snel rechtop zitten, concentreerde zich op een gelijkmatige ademhaling en sloot haar ogen. Dat hielp soms om haar lichaam te misleiden en die vervelende misselijkheid te verdrijven. Deze keer lukte het helaas niet. Ze boog zich over haar emmer en begon over te geven. En dat terwijl ze haar ontbijt – wat pap met honing en een glas water – al een uur geleden had uitgebraakt. Terwijl haar maag rustiger werd en zij haar mond afveegde met een papieren zakdoekje liep haar jongste zus Bille, die op dat moment het huis uit kwam, met een bezorgde uitdrukking op haar gezicht naar haar toe.

‘Henni, lieverd. Wat doe je nou? In jouw toestand moet je rusten en niet ook nog tuinieren.’

“In jouw toestand”, imiteerde Henni haar met een grimas. ‘Je klinkt net alsof ik niet zwanger ben maar ziek. Wat zouden al die moeders daarvan zeggen die in hun eentje voor hun hele huishouden zorgen en misschien ook nog moeten gaan werken, omdat ze oorlogsweduwe zijn of wachten tot hun man naar huis terugkeert? Die kunnen niet zomaar alles uit hun handen laten vallen omdat ze een beetje misselijk zijn.’

‘Dat weet ik wel,’ antwoordde Bille. ‘Ik bedoelde het lief. Als verpleegster en aankomend student geneeskunde moet ik zorgen voor het welzijn van jou en mijn nichtje of neefje.’ Ze knipoogde naar Henni. ‘Ik kijk uit naar die kleine! Ik word de beste tante die de wereld ooit gezien heeft.’

Haar woorden deden Henni glimlachen. Ze was blij met Billes

vrolijkheid, maar wist dat de stemming van haar jongste zusje snel weer kon omslaan, omdat ze nog steeds niet echt gewend leek te zijn aan haar nieuwe woonomgeving. Ze had tijdens de oorlog als verpleegster gewerkt in veldhospitaals in het Oosten, was door de Russen meegenomen en had op haar vlucht naar het Westen vreselijke dingen meegemaakt. Bille noemde zichzelf al meer dan drie jaar aankomend student geneeskunde. Wanneer en of ze ooit geneeskunde zou gaan studeren, was nog niet zeker. Henni kende de reden voor haar aarzeling, haar uitstelgedrag en haar onmin met zichzelf: Bille wachtte op de terugkeer van de man die haar moed gegeven had toen de duisternis haar omringde, na haar verplaatsing naar Rusland. Fritz Wegener, een arts uit Hannover die krijgsgevangenen was genomen en nog ergens in een krijgsgevangenenkamp in Rusland zat. Die twee schreven elkaar, maar hun brieven gingen vaak verloren of lieten weken op zich wachten. Henni wist dat Bille niets liever wilde dan dat hij terugkeerde. Als een drenkeling klampte ze zich vast aan het weerzien met Fritz. Het was te hopen dat de realiteit hun dromen niet zou vernietigen. Veel mensen die terugkeerden waren getraumatiseerd – als ze al terugkwamen en niet stierven in de gevangenenkampen. Maar daar wilde Henni niet aan denken. Het zou vast goed uitpakken voor Bille. Net zo goed als het had uitgedrukt voor haar en Georg. Haar geliefde echtgenoot, de beste keldermeester die de familie Herzberg ooit gekend had. Sinds hun huwelijk had hij ook de leiding over het wijnhuis en zorgde hij voor hun familie-erfgoed, dat aan het wankelen was gebracht door de oorlog en door de dood van de vader en de grootvader van Henni.

Al bijna drie jaar noemden ze deze prachtige plek in Assmannshausen hun thuis. Ze hadden het oude herenhuis volledig gerenoveerd en geschilderd; de kamers waren op een lichte en gezellige manier ingericht. In de boerderijgebouwen naast het huis had

Henni een kleine wijnwinkel opgezet, waar ze zelfs gasten ontvingen, al was dat slechts op kleine schaal.

De wijnwinkel viel onder Käthe Michels. De mollige vrouw met de aanstekelijk luide lach was geboren en getogen in Assmannshausen en had haar man en haar kleine pension in Rüdesheim verloren bij het gruwelijke bombardement van 1944. Het was een wonder dat ze nog zoveel levensvreugde uitstraalde.

‘Kun je het rozenperk voor vandaag niet beter laten liggen en met mij meegaan naar het terras?’ vroeg Bille. ‘Ik heb ontbijt besteld bij Inge. Misschien is het goed voor je maag als je een hapje eet. Hoe zei oma Maria dat ook alweer? “Eet wat, kind. Dan heeft je maag iets te doen.”’

‘Goed dan,’ gaf Henni toe. ‘Misschien lukt het om wat brood binnen te houden. Dat kan ik in de koffie dopen. Maar blijf uit mijn buurt met kamillethee, daar word ik alleen maar nog misselijker van.’

Ze pakte haar emmer en stond op. De twee zussen liepen door de grote tuin naar het huis, dat er heerlijk uitnodigend uitzag in de felle ochtendzon. Oma Maria zou het oude landhuis vast mooi hebben gevonden, hoewel de locatie in Assmannshausen waarschijnlijk te provinciaal voor haar zou zijn geweest. Helaas had de oude dame niet meer de gelegenheid gehad om het pand in zijn afgebouwde staat te bewonderen. Ze was overleden aan een hartaanval, een paar weken nadat haar kleindochters haar vanwege haar voortschrijdende dementie hadden laten opnemen in een sanatorium in Eltville, aan de oever van de Rijn. Daar had ze nog nieuwe vriendinnen gemaakt en met hen had ze een prettige tijd doorgebracht.

Henni's blik dwaalde af naar het dak van haar landhuis, waar net op dat moment de bekende grijze reiger landde die haar elke dag bezocht. Henni mocht het dier wel, haar tuinman Ludwig mocht hem wat minder, omdat de reiger het volgens hem voorzien had

op de goudvissen. Maar Henni had het dier nooit zelfs maar in de buurt van de vijver gezien.

Het pand, met zijn vele ramen van geblazen glas, had op de bovenste verdieping mooie balkons met gebogen metalen balustrades. Het straalde in een lichtgele tint en er groeiden klimrozen langs het lattenwerk aan de buitenmuren: die bloeiden weelderig in de zomermaanden en roken heerlijk. Op het terras stonden grote potten oleanders en palmbomen naast plantenbakken waarin petunia's en geraniums bloeiden. Een grote terrastafel en rieten stoelen nodigden uit om er te blijven rondhangen en een gele parasol zorgde voor schaduw. Henni kon zich nog goed het moment herinneren waarop ze dit huis voor het eerst zag. Toen Georg haar hierheen had gebracht. Het pand was in niet al te beste staat, vervallen en verlaten, het oogde ronduit triest. Maar inmiddels hadden Henni en Georg de oude familievilla in Wiesbaden verkocht en hadden ze hun intrek genomen in dit landhuis in de Rheingau. De verhuizing voelde voor hen allemaal aan als een nieuw begin, dat ze hard nodig hadden. Dat had Henni zich pas een paar maanden later gerealiseerd. In het kleine wijndorp had ze tijdens lange wandelingen door de wijngaarden veel van wat ze had meegemaakt achter zich kunnen laten en weer vrijer kunnen ademen. Haar eerste grote liefde Conrad, die ze op sommige dagen nog steeds vreselijk miste, had gelijk gehad toen hij ooit in de wijngaarden tegen haar gezegd had: de Rheingau streelt de ziel met haar lieflijkheid.

Henni en Bille namen plaats aan de liefdevol gedekte ontbijttafel. Hun kokkin Inge had zichzelf weer eens overtroffen. Naast verse broodjes, rozijnenkoeken, zelfgemaakte jam, verse boter, hardgekookte eieren, kaas en druiven stond er ook een mooi boeket wilde bloemen op tafel.

Hun dienstmeisje Lotte bracht een thermoskan met koffie en vulde de met rode rozen versierde porseleinen kopjes.

Verrassend genoeg verdroeg Henni's maag de koffie vrij goed, maar alleen als ze die dronk met wat melk en suiker. Ze liet haar blik dwalen over de vele lekkernijen op tafel en voelde troostende voldoening en dankbaarheid. Na de jaren van ontberingen was het voor haar nog steeds geen vanzelfsprekendheid om aan zo'n rijk gedekte tafel te zitten. Al had ze het als lid van een welgestelde familie meestal beter gehad dan andere inwoners van Wiesbaden. Henni en Georg hadden geprobeerd de nood in de stad te verlichten, vooral tijdens de hongere winters. Het wijnhuis had gaarkeukens ondersteund en had deelgenomen aan projecten voor wederopbouw en nieuwbouw. Georg had ervoor gezorgd dat elke medewerker van het wijnhuis een goedgevulde voedselmand meekreeg voor Kerstmis.

Na de munthervorming, nu drie jaar geleden, was het in het land merkbaar beter gegaan en leken de moeilijke jaren eindelijk achter de rug. Het puin was opgeruimd en de meeste gebouwen waren herbouwd. In de winkels kon je alles kopen wat je wilde, en niemand hoefde nog stiekem spullen te verruilen of sigaretten te verhandelen in donkere hoekjes op de zwarte markt. Voor veel burgers van Wiesbaden was nieuwe woonruimte gecreëerd en ook het wijnhuis deed het uitstekend. Vorig jaar hadden Henni en Georg een naburig terrein in Biebrich gekocht en daar nog een bottelarij gebouwd. Vooral de hervatting van hun piccoloactiviteiten had een opleving in de verkoop veroorzaakt. De kleine flesjes waren populair bij klanten en werden gretig gekocht in bars, cafés en restaurants in heel Duitsland.

Toch was er één tegenvaller geweest. Henni's oude huishoudster Trude, die als een lid van de familie was geweest, had haar drie jaar geleden verlaten. Haar zus Beatrice had een ongeluk gehad en

zat sindsdien in een rolstoel. Omdat haar zus verder niemand had, was Trude bij haar in Keulen ingetrokken om voor haar te zorgen.

Plotseling hoorde Henni een bekende stem en ze draaide zich om. Verbaasd keek ze naar de twee personen die op haar afkwamen. Het waren haar zus Lisbeth en een man in een lichtgekleurd pak. Dat moest Wolfgang Zimmer zijn, vermoedde Henni: de ondernemerszoon uit Mainz. Het bedrijf van zijn familie was actief in de export en had daarom een handelspost in San Francisco, waar Lisbeth de afgelopen jaren verbleven had.

Henni en Bille stonden tegelijkertijd op.

‘Daar kijken jullie van op, hè, mijn liefjes,’ begroette Lisbeth hen uitbundig, en ze omhelsde hen. Onmiddellijk werd Henni omhuld door de vertrouwde walm van Lisbeths parfum, dat haar altijd al had tegengestaan.

‘Het ziet er naar uit dat mijn verrassing gelukt is. Mag ik jullie voorstellen aan Wolfgang?’ Lisbeth legde vertrouwelijk haar hand op de arm van haar metgezel, die ronduit aantrekkelijk was met zijn gecoiffeerde donkerbruine haar, zijn markante kin en zijn felblauwe ogen. ‘Mijn verloofde,’ voegde Lisbeth daaraan toe.

Henni en Bille keken elkaar verbaasd aan. Lisbeth hield vrolijk haar linkerhand omhoog. Aan haar ringvinger zat een verlovingsring met een diamant die het bekijken waard was. Het exportbedrijf was blijkbaar zeer winstgevend.

‘Verloofd,’ zei Bille. ‘Nou ja, ik bedoel...’

Henni voelde zich overrompeld en er kwamen onaangename herinneringen aan vroegere tijden terug. Ooit was Lisbeth in Berlijn stiekem getrouwd met de ss-officier Johannes, waarna ze hem pas een paar weken later aan de familie had voorgesteld. Johannes’ politieke overtuiging had tot een breuk met haar vader geleid.

‘Als ik hier ook iets aan mag bijdragen,’ zei Wolfgang. ‘Ik heb

Lisbeth pas de avond voordat we naar Duitsland vertrokken ten huwelijk gevraagd. Ze kon u dus pas nu het heuglijke nieuws vertellen. Aangezien u, mevrouw Winkler, eigenlijk het hoofd bent van de familie Herzberg, zoals Lisbeth mij vertelde, zou ik u daarom nu formeel om de hand van uw zus willen vragen. Ik kan me geen leven voorstellen zonder haar aan mijn zijde.'

Henni keek hem verwonderd aan. Nu voelde ze zich nog meer overweldigd. Niemand had haar ooit het hoofd van de familie Herzberg genoemd. Haar blik ging naar Lisbeth. Die frunnikte aan de mouw van haar vest, wat aangaf dat ze nerveus was. Ineens leek ze Henni wel een bang schoolmeisje, iets wat ze beslist nog nooit geweest was. Deze man scheen iets in haar veranderd te hebben. Dat was verbazingwekkend. Henni dacht erover na wat ze moest antwoorden en er volgde een ongemakkelijk moment van stilte. Toen kwam de misselijkheid terug en ze kon er niets aan doen: ze draaide zich om en braakte de koffie met melk in een van de bloempotten. Goede god. Wat moest die man wel niet van haar denken? Henni vervloekte zichzelf omdat ze Lisbeth nog niets verteld had over haar zwangerschap.

Bille probeerde de situatie te redden door te zeggen: 'Neem haar dat niet kwalijk. Ze is zwanger.'

Lisbeth staarde haar zus met grote ogen aan.

Hoofdstuk 2

Wiesbaden, 20 juni 1951

Henni schoof een haarlok achter haar oor en nam een slokje van haar sinaasappelsap. Het leek misschien wat merkwaardig dat de eigenares van een sektwijnkelder geen sekt dronk op het jaarlijkse personeelsfeest. Ze had het feest, dat al voor de oorlog werd gevierd, twee jaar geleden nieuw leven ingeblazen en het was enorm populair bij de medewerkers. Op de binnenplaats waren statafels en bierbanken neergezet, parasols zorgden voor schaduw, de geur van braadworst hing in de lucht en natuurlijk was er gratis drank in overvloed. Een band speelde vrolijke muziek. Ook dit jaar hadden ze geluk met het weer: de zon scheen aan de wolkeloze hemel.

Na lang nadenken had Henni gekozen voor een lichtblauwe jurk met witte bloemetjes en een wijd uitlopende rok tot op de knie. Daarbij droeg ze haar favoriete witte pumps en een dun vest met kanten borduursel. De zwangerschap was haar nog steeds niet aan te zien, want haar taille was smal, hoewel ze al twee weken een behoorlijke eetlust vertoonde. Nu had ze alweer honger, en ze had de hele kom pinda's die ze van een van de bartafels had gehaald al leeggegeten. Naast haar zaten de vrouwen van twee boekhouders; Henni luisterde naar hun gesprek. De ene vrouw was Ingeborg Jansen, de andere had haar naam niet genoemd, maar ze lachte als een geit om haar eigen platte grappen. Henni probeerde te bedenken bij welke medewerker ze kon horen, maar daar kwam ze niet achter. In het verleden had ze het personeel zelf ingehuurd, maar intussen was

dat het werk van haar hoofd Personeelszaken, Joachim Kaltenbach, die zeer gerespecteerd werd door Georg.

‘We denken er eigenlijk over om dit jaar op vakantie te gaan,’ zei Ingeborg Jansen op dat moment. ‘Karls zwager woont aan het Bodenmeer, waar het heel rustig schijnt te zijn. Dat lijkt me geweldig, vooral voor de kinderen. Zwemmen in het Bodenmeer moet heerlijk zijn.’

‘Ik weet het eigenlijk niet,’ antwoordde de andere vrouw, die net een sigaret had opgestoken. ‘Het Bodenmeer klinkt vrij provinciaals. Italië zou mij meer aanspreken. Venetië moet fantastisch mooi zijn. Udo zei dat het volgend jaar misschien zal lukken om erheen te gaan, want dan hebben we genoeg geld gespaard voor onze eerste eigen auto.’

‘Nou, dit jaar gaan wij naar Boppard, naar een camping pal aan de Rijn,’ mengde een roodharige vrouw met een gezicht vol zomer sproeten zich in het gesprek.

‘Tja, dan zou ik nog liever thuisblijven,’ antwoordde de vrouw met de sigaret droog. ‘Gaat u op vakantie?’ vroeg ze plotseling aan Henni, terwijl ze haar recht in de ogen keek.

Henni voelde zich overrompeld. Georg en zij hadden helemaal niet over een vakantie nagedacht. Er was altijd genoeg te doen in de wijnmakerij en in Assmannshausen woonden ze in het paradijs.

Maar Georg voorkwam dat ze antwoord hoefde te geven. Hij kwam naar hen toe en begroette kort de vrouwen, die hem duidelijk aantrekkelijk vonden. ‘Ik moet mijn vrouw ontvoeren, dames. Ik hoop dat u blijft genieten van het feest.’

Hij sloeg zijn arm om Henni’s middel en trok haar mee. Toen ze buiten gehoorsafstand waren, zei hij met een grijns: ‘Je zag eruit alsof je gered wilde worden.’ Hij gaf haar een snelle kus.

Henni onderging het heerlijke behaaglijke gevoel dat ze altijd had

als hij bij haar in de buurt was. Hoewel ze al enkele jaren getrouwd waren, voelde Henni in zijn aanwezigheid nog steeds de tinteling van verliefdheid. Georg maakte gevoelens en een hartstocht in haar los die ze nog niet eerder had gekend met Conrad. Met hem was het meer een soort vertrouwde alledaagsheid geweest, een liefdevol en respectvol samenzijn. Was dat de reden geweest waarom ze destijds getrouwd waren? Omdat iedereen dat van hen verwachtte? Omdat Conrad en Henni in ieders ogen voor elkaar bestemd waren? Of had de liefde soms vele gezichten en facetten? Henni schoof de gedachte opzij. Conrad was het verleden, Georg haar toekomst, het was belangrijk om dat vast te houden.

Georg, die in het voorbijgaan een oudere heer begroette, had zich voor het personeelsfeest omgekleed en droeg nu een licht zomerpak. Zijn donkere haar was naar achteren gekamd en werd grijs bij zijn slapen, waardoor hij er alleen nog maar aantrekkelijker uitzag.

‘Ik wil je graag voorstellen aan onze nieuwe vertegenwoordiger voor de regio Hamburg,’ zei hij, wijzend naar een mollige man met een kalend hoofd en blozende wangen, die een eindje van hen vandaan stond en zijn champagneglas liet vullen door een van de obers. ‘Zijn naam is Paul Hansen. Ik heb je gisteravond over hem verteld. Hij heeft uitstekende contacten. We mogen blij zijn dat we zo’n medewerker hebben binnengehaald.’

Henni herinnerde zich het gesprek vaag. Ze was al moe geweest toen Georg thuiskwam van het wijnhuis. Hij had veel gepraat en talloze namen genoemd van mensen die ze beslist moest leren kennen.

Ze gingen naar Paul Hansen toe en Georg stelde Henni voor. De man schudde haar krachtig de hand en verzekerde haar met een brede grijns dat hij alles in het werk zou stellen om het sektmerk Herzberg bekend te maken bij de mensen in Hamburg en omgeving.

‘Maar in mijn wijk St. Pauli en op de Reeperbahn voorzie ik geen problemen,’ zei hij. Zijn glimlach onthulde een gouden tand. ‘In de etablissementen die daar gevestigd zijn, is sekt bijna een eerste levensbehoefte. In de bordelen wordt die per fles verkocht.’ Hij lachte om zijn eigen grap en Henni wist met moeite een glimlach en een beleefd antwoord te produceren.

Goede god, dacht ze. Hoe heeft Georg deze boerenkinkel kunnen inhuren?

Georg leek haar gedachten te raden. Nadat ze afscheid hadden genomen, legde hij uit: ‘Hij lijkt misschien een beetje lomp, maar St. Pauli is tenslotte geen Bad Homburg.’ Zijn blik viel op een lange man met blond haar in een maatpak, die niet ver van hen vandaan stond. Jürgen von Schwindnitz-Grassburg was de verpersoonlijking van elegantie en dus uitstekend geschikt als vertegenwoordiger in rijke plaatsen als Bad Homburg, Königstein of Kronberg, met hun dure villawijken. Onder die clientèle werd vooral de edeler champagne verkocht. Von Schwindnitz-Grassburg organiseert regelmatig sekt- en champagneproeverijen voor goede vrienden en kennissen. Elk distributiekanaal had zo zijn eigen bedrijfsregels. Bij leveringen aan drankengroothandels en kleine winkels ging het puur om de getallen. Die bedrijfstak viel onder de verantwoordelijkheid van de diverse regionale verkoopleiders, die elk vijf andere verkopers onder zich hadden. De piccolo was in deze branche bijzonder populair.

Henni liet haar blik over het vrolijke feest dwalen en moest ineens denken aan haar grootvader. Hij zou er vast trots op zijn hoe goed het wijnhuis zich ontwikkelde. Ondertussen speelden zij en Georg zelfs met het idee om voor het eerst ook aan het buitenland te leveren. In eerste instantie richtten ze zich op buurlanden, vooral Oostenrijk, Zwitserland en Denemarken. Frankrijk zou moeilijk

worden. Er speelden ideeën om daar een bestaand wijnhuis over te nemen. Georg had haar verteld over de eerste verkenningen in deze richting. Zulke activiteiten zou Henni's vader graag zien, want hij had er altijd al van gedroomd om van het wijnhuis een internationaal bedrijf te maken.

Henni's blik bleef rusten op Gustav Stellmann, die trots zijn arm om een mollige, donkerharige vrouw van zijn leeftijd had geslagen. Ze droeg een bloemetjesjurk en zag er een beetje onzeker uit.

'Wie heeft Gustav bij zich?' vroeg Henni met een knikje naar het tweetal, terwijl ze in het voorbijgaan nog een handvol pinda's uit een kom pakte. 'Dit is weer een nieuwe metgezellin. De laatste had blonde krullen, of vergis ik me?' Ze stopte een pinda in haar mond.

'Hildegard,' zei Georg. 'Of was het toch Regina?'

'Nee, Regina was de roodharige eigenares van die tabakswinkel in Biebrich,' antwoordde Henni. 'Haar herinner ik me het best, omdat haar tanden leken op die van een paard.'

Georg schudde grijnzend zijn hoofd. 'Onze Gustav. Na de dood van Margot had ik nooit gedacht dat hij zoveel dameskennissen zou hebben.'

'Dat had waarschijnlijk niemand verwacht,' voerde Henni aan.

Gustav Stellmann, die vorig jaar zijn zeventigste verjaardag gevierd had, woonde nog steeds in het vakwerkhuis aan de rand van het bedrijfsterrein en zat nog elke ochtend om stipt zes uur op zijn plek in het portiershokje. Hij dacht er niet over om met een welverdiend pensioen te gaan. Hij was immers nog in goede vorm, had hij onlangs tegen Henni gezegd, waarbij hij zijn stevige buik naar voren stak. Henni gunde hem zijn recente escapades met heel haar hart, want Gustav had het niet gemakkelijk gehad in zijn leven. Als jongeman had hij tijdens de Eerste Wereldoorlog in de loopgraven gelegen, in de Tweede Wereldoorlog had hij zijn beide zonen ver-

loren, en zijn geliefde Margot was hem door kanker afgenomen. Na haar dood leek hij maandenlang eenzaam te zijn. Het was fijn om hem weer gelukkig te zien.

Plotseling ontdekte Henni Lisbeth in de menigte. Ze stond samen met Wolfgang in de rij voor de grill. Lisbeth zou toch geen braadworst voor zichzelf kopen? Henni kon zich niet herinneren dat haar zus ooit zulk alledaags voedsel gegeten had, en al helemaal niet bij gelegenheden als personeelsfeesten.

Georg en zij liepen naar hen toe en Lisbeth begroette haar zus uitbundig met een omhelzing.

‘Henni, zusje,’ riep ze. ‘Daar kijk je van op, hè? Ik weet zeker dat je ons hier niet had verwacht.’ Ze giechelde kinderachtig en nam een slokje uit een glas sekt. Henni vroeg zich af hoeveel ze er al gedronken had, want haar zus leek aangeschoten. ‘Ik bedacht dat ik me als aandeelhouder van het wijnhuis bij zo’n feest moest mengen onder de gewone mensen, om te zien hoe jullie tweetjes het er de afgelopen jaren van afgebracht hebben. Ik moet zeggen dat het allemaal buitengewoon succesvol is geweest. Ik had niet gedacht dat jullie dat zouden kunnen.’ Lisbeth gaf Henni een schouderklopje.

Henni’s gezicht betrok. Ze kende haar zus goed genoeg om te weten dat er achter haar vrolijke schertsvertoning iets anders kon zitten.

‘Toch vraag ik me al een tijdje af of jullie misschien wat steun kunnen gebruiken. Zoals jullie weten, werkt Wolfgang in de export. Hij is goed bekend met de verkoop en al dat gedoe. Het lijkt me dat jullie hem wel een leuke baan in het wijnhuis kunnen bezorgen. In een leidende positie, natuurlijk. Hij trouwt immers binnenkort met een Herzberg.’ Ze gaf Wolfgang een kusje op de mond.

Aan zijn gelaten blik was te zien dat hij Lisbeths woorden niet waardeerde. Hij stak afwerend zijn handen op en zei: ‘Het is niet

mijn bedoeling om mezelf naar voren te schuiven. Ik heb jou al gezegd, Lisbeth, dat jouw bemiddeling helemaal niet nodig is. Zoals je weet, heb ik genoeg te doen bij ons familiebedrijf in Mainz.’ Hij wierp Lisbeth een waarschuwend blik toe.

Henni vond Wolfgang meteen een stuk sympathieker.

‘Hou nou toch op,’ wierp Lisbeth tegen, terwijl ze een gezicht trok dat Henni goed kende, maar al lange tijd niet meer bij haar had gezien. Wilde Lisbeth hen met haar gespeeld naïeve gedrag voor de gek houden? Ze verzon altijd wel weer iets nieuws. Bij haar moest je altijd op je hoede blijven.

‘Alles is in Mainz in het water gevallen sinds jouw vader die be-roerte gehad heeft. Dat heb je laatst zelf tegen mij gezegd. Daarom dacht ik...’

‘Dat heb je verkeerd gedacht,’ onderbrak Wolfgang haar. ‘Ik heb gezegd dat ik in Mainz de zaken ter hand moet nemen, zodat ons bedrijf gewoon door blijft draaien. Toch wil ik binnenkort graag een zakelijk gesprek met u hebben,’ zei hij, zich tot Georg wendend. ‘Ik heb gehoord dat het wijnhuis Herzberg van plan is om inter-nationaal uit te breiden. Daarbij kan een exportbedrijf een goede partner aan uw zijde zijn.’

‘Dat klinkt interessant,’ antwoordde Georg, ‘als u goede contacten hebt. Ik weet nog niet hoe we ons distributienetwerk zullen gaan uitbreiden. Misschien kan ik een paar kleinere wijnhuizen overnemen. Als een soort dochterondernemingen. Wat denkt u daarvan? Of is het logischer om ons op Wiesbaden te concentreren? We zijn hier natuurlijk wel ruimtelijk beperkt. Ik overweeg een braakliggend terrein in Biebrich te kopen om daar een nieuwe bottelarij voor onze piccolo te bouwen. Dat is momenteel ons bestverkopende product. Mijn schoonvader heeft dat kleine formaat sektflessen al in de jaren dertig bedacht. Hij zag betere verkoopkansen voor de

kleinere flessen tijdens de economische depressie. Daardoor is onze bedrijfsomzet nog verder gestegen.’

De twee mannen liepen al pratend bij de zussen vandaan.

‘En wij blijven alleen achter,’ zei Henni hoofdschuddend. ‘Die twee lijken elkaar wel te mogen.’ Ze stopte de laatste drie pinda’s in haar mond.

‘Je klinkt verbaasd,’ zei Lisbeth kattig.

‘Nou ja, als je bedenkt wie jij de laatste keer als echtgenoot hebt meegenomen... Ik hoop dat er geen vervelende details uit het verleden zijn bij jouw Wolfgang. Is er iets wat ik moet weten?’ Ze keek Lisbeth vragend aan.

Lisbeth wilde antwoorden, maar kwam daar niet aan toe, doordat ineens een krijsende stem riep: ‘Help, laat iemand ons dan toch helpen!’

Gealarmeerd keek Henni in de richting waar het geschreeuw vandaan kwam en zag Gustav op de grond liggen.